

EDICE pevnost

Patrick Zandl

Flotila Země

Patrick Zandl

Copyright © 2006 Patrick Zandl

Cover Art © 2006 Grigory Vyatkin

Edition © 2006 Jiří Vlček

All rights are reserved

ÚVOD

Miro Kasper netoužil po ničem jiném, než aby to už měli za sebou, aby Waltari konečně chytil tu prokletou radiovou bóji, naložili ji do nákladového prostoru a místo ní vystrčili do vesmíru její fungl novou náhradnici. Jenže tomu zatím nic nenasvědčovalo. Waltari právě znovu sprostě zaklel, když se mu ani při posledním pokusu nepodařilo chapadlem umělé ruky chytit velké ucho radiobóje. Kasper chvíli zatoužil přisadit si na Waltariho a jedovatě zahláškovat: „Čo chýbalo, iba milimetre!“ protože manipulační ruka drcla bóji do boku a ta se ve vzduchoprázdnu ihned roztočila. Bude potřeba mnoho minut počkat, než její rotaci zastaví stabilizační tryska a otočí bóji do původní polohy, aby mohli dát další pokus.

Jenže Waltari vypadal už hodně podrážděně a Kasper tušil, že teď na jeho vtípky není vhodný prostor ani nálada, jen by se zbytečně pošťekali. Druhému mechanikovi, španělákovi Gosému, především přiskřípl mechanický nakladač ruku, a tak měl ještě menší šanci než nervóza Waltari, že by se mu bóji podařilo chytit, i když to byla jeho specialita. A Kasper opravdu netoužil se vší vřelostí po ničem jiném, než aby konečně vypadli.

Byla to poslední radiobóje téhle proklaté štace. Proklaté proto, že původně měli mít opuštěák, měli se válet v bordelu na Mimasu a protáčet místní pípy i děvky. Jenže pak je náhle odvolali na tuhle „prácičku“, jak se ten platfusák Keller ráčil vyjádřit.

Opuštěák nejdříve začínal normálně, sbalili si pár věcí potřebných na povyražení, přijali od kámošů četné objednávky na dovoz zakázaného proviantu a základně dali na pár týdnů sbohem. Komunikátor zařval, až když se cpali to transportu směr Mimas, a prostořeký Kasper odpověděl šikovateli Pantůčkovi, že mu na to kašle a ať si najde někoho jiného, komu se chce přijít o měsíc volna. Jenže to Kasper nevěděl, že generál Keller právě osobně obhlíží stanoviště radiohlídek, a když se o půl minutu později Kasperův komunikátor rozeřval prioritním signálem a nakvašeným Kellerovým hlasem, nebylo už na výběr a ani prostor pro diskusi.

A tak Miro Kasper, Frederico Gosé a Bernao Waltari seděli místo v nejvybranějším mimaském pajzlu ve svém otrískaném servisním transportéru, jenž toužili půl roku

nevidět, a čekala je cesta na samou hranici Sluneční soustavy, až do Wardenova pásma, kde měli urychleně vyměnit porouchané radiobóje a ty staré přivléct zpět na základnu. Palubní počítač přezdívaný Jordan to neopomněl jízlivě okomentovat jako neuvěřitelně šťastné shledání...

Tahle bóje byla poslední a Kasper se snažil pomáhat alespoň očima. Lod' byla ponořená do tmy, protože při nakládání starých radiobójí, které ještě nebyly vybaveny zachytávací automatikou, bylo potřeba, aby neběžely velké agregáty motorů a lod' se pokud možno co nejméně chvěla.

Jistě, ve vzduchoprázdnu teoreticky žádné chvění neexistovalo, samotný hlavní motorový agregát žádné mechanické části nepotřeboval, jenže o sekundárních okruzích to už zdaleka neplatilo a bylo potřeba vyřadit i chlazení a centrální vzduchotechniku, aby její táhlé hučení jemně neotřásalo lodí. Za letu se to nepoznalo, jenže při manévrování se stometrovou mechanickou rukou byl každý milimetrový pohyb znát.

Kasper viděl na displeji, že se bóje pomalu zklidňuje a přichází čas na Waltariho sedmý pokus. „Pilote, máme problém,“ ozval se Jordan a Kasper se otrásl. Palubní počítač přezdívaný Jordan mu nikdy neřikal „pilote“, leda v případě opravdu nepříjemného problému, kdy sklouzával do vážného až mentorského tónu. Většinou spolu vedli konverzaci více uvolněnou, někdy snad až příliš.

„A jaký?“ zeptal se netrpělivě Kasper a podíval se na vedlejší displej, na kterém už Jordan začínal vykreslovat situaci.

„Máme kontakt na spektrometru, je to na samé hranici dosahu a potřeboval bych nahodit agregáty, abych mohl prověřit,

o co jde. Ten kontakt, i když je na hranici našeho dosahu, je veliký. Spíš obrovský,“ konstatoval Jordan a Kasper vyjeveně čučel na obrovskou skvrnu, která se rozlévala po horní straně displeje. „Něco se vynořuje z hyperprostoru,“ dodal už docela zbytečně Jordan, protože to bylo zcela evidentní. Spektrometr spolehlivě zachytával výron částic, který vznikal při vynořování předmětů z hyperprostoru, jenže zachycený rozsah překonával cokoliv, co kdy Kasper viděl.

Chvilí přemýšlel o tom, že jde jen o nějaký hloupý vtip, bylo to ostatně populární povyražení starých vesmírných vlků, přiblížit se zezadu s vypnutým motorem k nováčkovi a protarasovat ho laserem, z čehož si nejeden pilot-elév nazvracel do skafandru. Jenže něco jiného bylo vyslat trasující paprsek laseru, používaný pro zaměřování a řízení palby fázových děl, a něco jiného bylo vytvořit takové rozbouření částic, jako by se k hranicím Sluneční soustavy přesouvala vedlejší galaxie. Krom toho Kasper nepatřil mezi elévy, byl veteránem z anoplurnských válek a Wardenovo pásmo nebyla vůbec vhodná oblast na žerty, protože narozdíl od vnitřní oblasti Sluneční soustavy by si tu dotyk traseru mohl každý pilot po právu vyložit jako útok a podle toho by na něj reagoval. Tohle nevypadalo na vtípek. A co hůře, ani to nevypadalo na závadu.

„Nahodit agregáty,“ přikázal Jordanovi. Lod' se v několika minutách otrásla, když se rozeběhla setrvačka spouštěče, zároveň s ní naběhl sekundární chladicí okruh a moderační tyče vyklouzly z plášťové komory agregátoru. V tu chvíli se už lod' začala pomalu otáčet do polohy, z níž se mohl spektrometr lépe zaměřit. Prakticky zároveň s tím začal Waltari sprostě nadávat do interkomu: „Kurva, už jsem ji málem měl na lopatě, to nemáš nic lepšího na práci, než mne dosírat?“ zuřil na celé kolo.

Jenže to už Kasper s Jordanem zkoumali zjasňující se mapu na spektrometru.

„Hej, co se tam děje,“ zeptal se neklidně Gosé z nákladové paluby. Jemu už došlo, že Kasper nepřerušil nakládání jen tak, bez dobrého důvodu.

„Není pochyb o tom, že se vedle nás vynořuje nějaká skupina lodí,“ přemýšlel Kasper nahlas, jednak proto, že čekal, zda s ním bude Jordan souhlasit, a pak také proto, aby oba kluci na nákladové rampě pochopili, že jde o něco vážného. „Kolik to tak může být lodí, můžeme to nějak spočítat?“

Konečně se spektrometr dostal do plného provozního režimu a Kasper ohromeně zíral na mírně se zakřivující čáru na displeji. Pokud to měl být výsek z kulové plochy, jakou spektrometr registroval kolem každého z hyperprostoru se vynořujícího objektu, muselo jít o obrovskou skupinu lodí. I Jordan se viditelně zamyslel, než prohlásil: „Musí jich být tisíce. Celá flotila.“ Pak se na chvíli odmlčel, než projevil svůj smysl pro sakrální: „Panebože, to musí být celá invazní flotila!“

O Kaspera se v první chvíli pokoušely návaly paniky. Jediná osamocená loď na konci sluneční soustavy s mizernou výzbrojí a vedle ní se vynořuje cizí flotila, to není situace, s jakou by vám poradili v posledním čísle Totálního chlapáka a ve Wardenově pásmu se nevylod'ovaly cizí lodě pro nic za nic. Statisticky vyhodnoceno, doposud vždycky tak činily z jediného důvodu: napadnout Zemi. A Kaspera ani Jordana ani na vteřinu nenapadlo, že by tento okamžik měl být výjimkou.

„Sakra sakra sakra, to je teda průser. Megaprůser.... Musíme zmizet, ihned zmizet, ti tady nejsou pro srandu králíkům, kluci, vraťte se okamžitě do pilotní kabiny. Agregáty na plný výkon, motory připravit na zážeh, nahodit štíty...“

Jordan se činil, když uváděl celou loď do života tak, jak nejrychleji uměl, a mezi tím deklamoval prostou statistiku: „Na transportním tahu jsme za dvaadvacet minut, kondenzory štítů jsou nabitě za čtvrt hodiny. Připravím poziční anténu a spojím nás se základnou.“ Pak se odmlčel.

Kasper se na to bál zeptat: „Myslíš, že nás mají na vidu?“ chtěl vědět, zda je pravděpodobné, že si jich lodě všimly.

„Nepochybně. Podle všeho už vyslali průzkumníky, a ačkoliv Anoplurna má obecně horší detektory než my, jsme tak na ráně, že si nás nemohli nevšimnout. Kromě bójí tu není nic, co by je mohlo zmást,“ konstatoval Jordan. Radiové bóje byly koule o průměru dvou metrů, zatímco jejich loď měla na výšku deset a padesát metrů do délky. Jordan se na chvíli zase odmlčel. Ne snad, že by to dělal kvůli

dramatičnosti situace, ale právě v tom okamžiku se snažil všechny získané údaje propočítat a zanalyzovat. „Dostanou se na dostřel dříve, než odsud zmizíme,“ řekl nakonec a Kasper by byl přísahal, že v jeho vždy tak plechově neutrálním hlase zaslechl náznak pohnutí.

Kasper se ohlédl přes rameno. Jak Waltari, tak Gosé se zrovna poutali do křesel, a podle toho, že Waltari ani nehudroval stran přerušeno zachytávání bóje, se dalo usoudit, že situace je všemi na palubě chápána jako opravdu vážná. Jordan na displeji neustále aktualizoval svoje odhady situace. Podle něj čítala Flotila sedm až dvacet tisíc lodí, což kromě toho, že šlo o obrovský rozptyl, představovalo také neuvěřitelné množství řádově převyšující celou kapacitu Flotily Země.

„Co navrhuješ, Jordane?“ zeptal se Waltari. Jenže stejně jako ostatní si uměl představit, co na to Jordan odpoví. Situace byla opravdu příliš zřejmá a vážná na to, aby měla nějaké jiné východisko než zázrak.

„Máme dvě možnosti. Za chvíli budeme mít dost energie na to, abychom mohli aktivovat štít. Můžeme se pokusit uniknout.“

„Šance?“ zeptal se Waltari suše.

„Minimální,“ kalkuloval Jordan. „Jsme v otevřeném prostoru, nemáme se kde schovat ani jak manévrovat. Na nejbližší dráhu planetek to máme čtyři dny letu. Za tu dobu nás rozstřílejí po libosti. Pomoc nemá odkud přijít, proskok hyperprostorem ve vnitřní soustavě nemůže nikdo tak

brzo stihnout, i kdybychom včas doručili nouzovou zprávu. Jediná šance je, že nás z nějakého důvodu nechají zmizet.“

„Nenechají,“ odtušil zachmuřeně Gosé. „Musí nás sejmout, abychom nevarovali ostatní...“

Waltari i Kasper souhlasně přikyvovali, protože pokud opravdu šlo o invazi, těžko se dalo počítat s tím, že by útočníci chtěli přijít o moment překvapení.

„A ta druhá možnost?“ zeptal se nakonec Kasper s posledním zbytkem naděje.

„Nás už nezachráníme. Musíme odvysílat poziční zprávu a varovat Flotilu. Podle dat z radiobójí by mohlo trvat příliš dlouho, než by jim došlo, co se tady opravdu děje. Nehledě na to, že útočníci za chvíli všechny okolní bóje zlikvidují a přes retranslaci to nějakou chvíli potrvá, než se zbytky záznamů dostanou na Masaryčku.“

Masarykova vojenská základna na Marsu byla hlavním velitelstvím Flotily a také centrálou, kde se sbíhaly nitky veškerého zpravodajství a kde se analyzovaly signály z radiobójí hlídajících hranice Sluneční soustavy.

„Jordane, ty jsi někdy uvažoval o sebevraždě?“ zeptal se kousavě Kasper.

„My stroje v těchto intencích nejsme zvyklí uvažovat, ačkoliv si svoji existenci samozřejmě uvědomuji,“ mentoroval Jordan. „Jenže na velkou filozofii není čas. Podívejte.“

Na displeji byla vidět malá tečka, která se oddělila od obrovské plochy zobrazované spektrometrem a mířila směrem ke středu displeje. Tedy k nim. Jordan zazoomoval obraz na tečku a už bylo jasné, že jde o skupinu lodí.

„Pravděpodobně stíhači,“ konstatoval vcelku zbytečně Jordan. „Do palebné pozice se dostanou odhadem za osm minut. Máme dost energie, abych aktivoval štít.“

„Aktivuj ho a varuj Flotilu, zadarmo to tady nebude,“ přikázal Kasper. Gosé na sedadle střelce vedle něho právě přepínal zaměřovač fázeru do plně aktivního režimu a také Waltari se na křesle zadního střelce za nimi připravoval pokrývat svým menším fázерem prostor za lodí. Loď vibrovala, jak se kondenzory fázерů nabíjely energií z agregátů, a Kasper doslova cítil to jemné mravenčení, o němž veteráni vždy tvrdili, že je znamením srůstu pilota se svojí lodí.

„Plný tah,“ varoval ostatní na palubě Kasper, zatímco prudce zatáhl za páku akcelérátoru. Jemný klepot agregátů se proměnil v táhlé hučení přecházející až do cis, jak konstrukce lodi přenášela náhlé vzednutí energie do každé svojí částičky. Přetížení je zarazilo do křesel, Gosé bolestivě syknul, když se mu ledabyle upnutý popruh zařízl do stehna.

„Štít aktivní, plné pokrytí za dvě minuty. Bohužel se nemůžeme spojit s Flotilou na tuhle vzdálenost přes plný štít a za pohybu,“ konstatoval Jasper. „Varoval jsem vás, že nemáme možnost utíkat a zároveň informovat Flotilu, na tuhle vzdálenost bychom museli použít směrovou anténu

se staženým štítem a bez toho našeho zběsilého poskakování vesmírem. Musíme vyslat UWB zprávu a tu nelze vysílat přes štít. Musíme stáhnout štít na polovinu, abychom mohli vysílat.“

„Identifikace, dvanáct stíhacích letadel třídy Kaira na vidové vzdálenosti. Během několika vteřin budou v palebné pozici a my na ně nedosáhneme, mají příliš velký dosah děl,“ informoval Gosé.

„Kurva, hoši, fakt jsme tady nevhod,“ ulevil si Waltari.

Kasper se podíval na Gosého a pak přes rameno na Waltariho. Waltari se otočil, na zlomek vteřiny si všichni hleděli do očí. Nalétali spolu přes deset let, prošli spolu peklem války s Anoplurnou. Dávno si dělali legraci, že spolu za ta léta už ani nemusí mluvit, že jim stačí gesta, pohled, myšlenka. Jeden

o druhém věděli prakticky všechno a slova byla zbytečná tak, jako teď.

„Jako na Basuru?“ nadhodil Gosé společnou vzpomínku a všichni se usmáli při vzpomínce na to, jak tehdy vypekli trojici anoplurnských stíhaček, když při ostrém manévrování kolem planety Basura dostali všechny stíhačky do tak nepříjemné pozice, že je rozstříleli na hadry. Tehdy to chtělo trochu fantazie, řádnou dávku přetížení při akceleraci a přesnou mušku – a tu planetku, kolem níž se dalo proletět nízko nad povrchem a pak ostře stoupat vlevo. Tady nebyla ani planetka, ani pár mi-nut letu vzdálená perut' vlastní Flotily, všichni tři věděli, že na

tuhle ne-podobnost Gosé nenaráží. Všichni pocítili tu zuřivost, tu sílu čerpanou z beznadějného postavení, jako tehdy.

Kasper přikývl. Lod' se prudce otočila, jako na obrtlíku, přetížení je sesunulo a napresovalo ke straně pilotních křesel. Vyrovnali a to už letěli mírným obloukem, jako by chtěli zaútočit nepříteli na pravé křídlo peruti.

„Stáhnout štít na polovinu, Jordane, vysílej poziční zprávu opakovaně, dokud nepřikáží ukončit vysílání,“ zavelel Kasper. Jordan rozkaz neslyšně provedl a do vesmíru vyrazila zpráva rozprostřená do velmi širokého frekvenčního spektra, zpráva, kterou nemohl útočník nijak jednoduše zarušit. Zpráva, ve které bylo velení Flotily detailně informováno o útočnících a o všem, co se Jordanovi o nich podařilo zjistit.

„Jsou v palebné pozici,“ upozornil rozrušeně Gosé. Kasper prudce několikrát změnil směr, aby zkusil setřást zaměřovací tracer. Pak uslyšeli jemňoulinké cinknutí, když se paprsek traceru dotknul štítu lodi. Jistěže samotný dotek paprsku nevydával žádný zvuk, ale Flotila už dávno zjistila, že vojákům pomáhá pro lepší orientaci, když střelbu vnímají jako zvuky. A tak palubní počítač veškerou jinak neslyšnou vesmírnou střelbu, exploze a nárazy převáděl na celou kakofonii zvuků. A to všem důvěrně známé jemné cinknutí byl dotek traceru

o palubní štít, předzvěst toho, že palbuřídící počítač protivníka nyní přesně ví, kde jsou, jak jsou vzdáleni, jakou

mají intenzitu štítu a v jakém předsahu zaměřit vlastní palbu.

Kasper zuřivě manévroval, aby se jejich loď dostala do střelecké pozice a mohla sama začít pálit a zároveň aby se jim podařilo zmást zaměření lodi. Obrovské displeje v kajutě vykreslovaly kolem šlehající blesky z fázorových děl útočících lodí; stačila vteřina a lodě jim byly na dosah. Gosé i Waltari se rozeřvali, vzájemně se překřikujíc instrukcemi, kdo má kam pálit. Gosému se podařilo jednu stíhačku zasáhnout, přeletěla je, Waltari ji dorazil mistrným zásahem na odhalené břicho kovového monstra, za nimi zůstávala narůstající ohnivá koule. Bitva se rozhořela na plno.

Pak inkasovali první plný zásah, do zadní části lodi přímo na kormidlové motory. Jordan o tom informoval úsečnou informací, protože jeho kapacita jako palubního počítače byla přetížena a zároveň se při tom všem boji pokoušel hasit vzniklý požár, i když věděl, že je to bezpředmětné a kormidlové motory musí nutně během pár vteřin explodovat.

Waltari s Gusem mezi tím dostali druhou stíhačku, spíše souhrou náhod a štěstí, které ovšem přálo připraveným.

„Ještě toho hajzlíka na desáté dostaneme,“ křičel Waltari, když se středu jejich lodi, vyčerpaného ochranného štítu a přímo motorového bloku dotkl paprsek fázuru.

Všichni tři věděli, že přišel konec.

A přišel.

Servisní transportér Bříza 7834, přezdívaný posádkou Jordan, pohltit žár atomové exploze. Ostré bílé světlo se rozletělo do stran – to explodoval motorový blok, energetické srdce lodi, a náhlá exploze neoponechala posádce ani setinu vteřiny na to, aby si uvědomila, že je dobojováno.

Deset anoplurnských stíhaček se ještě chvíli pohybovalo kolem trosk, než bylo nade vší pochybnost jasně, že v okolí není žádné další překvapení Flotily. Jedna z nich se při návratu do formace jemně zhoupla, jako žena v bocích, a paprsek fázeru se dotkl radiové bóje, kterou se ještě před pár minutami pokoušela osádka Jordana naložit. Bóje se jen na chvílku rozzářila, neexplodovala tak efektně jako Jordan, jen se maličko zablesklo, když fázér roztavil a rozerval její kryt.

Pak se lodi otočily a připojily se ke svému mateřskému svazu, jehož další a další lodi se vynořovaly z hyperprostoru a formovaly se v předem zvoleném seřadišti.

Invaze anoplurnského svazu probíhala plně podle plánu...

A UWB signál transportéru Bříza 7834 bude potřebovat ještě řadu hodin, než dorazí k vnitropásmové retranslační bóji, pak přes ni už přímo předaný na oblastně příslušnou Žižkovu vojenskou základnu na Neptunově měsíci Nereid, odkud jej velké radiomajáky vyšlou hyperpásmem do velitelství Flotily na Masarykově vojenské základně na Marsu...

NOUZOVÁ ZPRÁVA

Masarykova vojenská základna, Mars

Zpravodajský štáb vrchního velení Flotily

Zpravodajská místnost byla zakopána několik stovek metrů pod povrchem Marsu. Kolik přesně, to patřilo mezi největší tajemství Flotily. Novináři často položertem i polovážně uváděli, že jde o skoro stejně přísně hlídané tajemství jako informace, který knoflíček si na uniformě Wirzig zapíná jako první. A byla to bezmála pravda. Vtipkování na svůj účet admirál Flotily Martin Wirzig na rozdíl od vynášení vojenského tajemství útrpně snášel.

Obrovský sál šuměl ševelem vzduchotechniky a ospalým klidem, protože pokoj, klid a mír byl i v celé Sluneční soustavě. Operátoři popíjeli u svých obrazovek odpolední kávu, několik servírek rozváželo přesnídávkové sendviče, zdarma pro operátory, znak a výsadu jejich postavení, a dolévaly opozdílům nebo závislákům další kofeinové kalíšky, zdarma všem.

Operátor sektoru 36P Ludwig Johansson právě živě a barvitě líčil okolostojícímu obecenstvu, jak bravurně před několika hodinami zachraňovala vojenská četa těžařskou loď přistávající na Kaltoperii, jedné z četných Neptunových těžařských planetek. Po pravdě řečeno historika byla dosti banální, ale Johansson uměl dokonale parodovat hlasy lidí, a to ke všemu se zvláštním citem pro přehánění, navíc svoje vystoupení provázel takovou mimikou a gestikulací, že si toto povyražení nikdo v jeho okolí nenechával ujít.

Tísňový signál se sálem rozezněl právě v okamžiku, kdy Johansson parodoval pilota nebohé těžařské lodi a mečivým hlasem skuhral v pilotním hantecu: „Jéžíííš, to jsem fakt nikdá neslyšel, že by se při sitzungu na vixlajvant musela hodit plná čehý...“

Johansson se otočil, protože signál vyzváněl na jeho operačním stanovišti. Nepřetržitý signál znamenal naléhavou zprávu z jeho sektoru. Nejprve ho napadlo, že se těm těžařům přeci jen něco nakonec stalo a jeho historka už nebude mít happyend. Odstrčil se rukama od protějšního stolu a přešel uličku na svém kolečkovém kancelářském křesle. Stisknul tlačítko přítomnosti, jímž dal počítači najevo, že je na svém místě a soustředí se na přijímanou zprávu. Lidé kolem něj se začali pomalu rozcházet na svá místa, protože naléhavá zpráva znamenala vždy něco nadmíru nepříjemného a nezvládnutá mimořádná událost se s oblibou projevovala i na prémiech a dovolenkách.

Naléhavé zprávy prakticky nikdy nezpracovával jeden operátor, většinou ji simultánně přijímali ještě dva operátoři ze sousedních sektorů, pokud byli volní, nebo z dalších volných sektorů. Jednak proto, aby byli informováni, co se v okolí děje, a také pro kontrolu a konzultaci. Historka o tom, jak pitoma z těžařské lodi, necvičený v přistávání na prašné planetě, nedal zpětný tah, aby vyfoukal zpod lodi ty tuny navátého prachu, a následně se po přistání zabořil desítky metrů hluboko do prachu, musela bohužel počkat...

Když prostudoval to, co mu píše displej, několika dotyky na displeji zprávu převracel a studoval ze všech úhlů. Pak

zdvihl hlavu, nakrabil čelo a opatrně se rozhlédl na sousední operátory, kteří s ním zprávu přijímali. I oni postupně zdvihli hlavu a podívali se na něj. Všichni viděli to samé. Johansson se rozhlížel, jako by (a dost možná skutečně) hledal toho vtipálka nebo toho zkušebního komisaře, který nyní někde za jednosměrným zrcadlem sledovací kabiny zkoumá jeho reakce, jenže nic podezřelého neviděl. Mimořádná událost jako vyšitá, nebylo, nad čím dumat. Stiskem tlačítka na komunikačním panelu vyvolal službu konajícího vedoucího operátora a jejich počítače se propojily.

„Co máte, Johanssone?“ zeptal se dozorcující operátor.

„Přišla nouzovka z Nereidu, poručíku. Zachytili UWB zprávu z jedné servisní lodi, která zase něco zachytila ve Wardenově, sektor 38ZZ. Myslím, že byste to měl vidět, poručíku.“

Poručík Tehla se díval na zobrazovanou zprávu a pročítal si hlášení. Zorničky se mu rozšiřovaly s každým pročteným řádkem. Ani on neváhal dlouho a stisknul tlačítko interkomu, aby do něj zavelel: „Blesková porada pro všechny planetáky, ihned.“

Desítka operátorů planetových pásů se zdvihla ze svých sedadel a přemístila se k prostoru před velkým holodisplejem.

Sluneční soustava byla už několik desetiletí, prakticky od doby, kdy ji začaly brázdit křížníky Českého vojenského letectva, později velkomyslně a po mnohém dohadování

přejmenovaného na Flotilu Země, rozdělena na prostorové pásy a sektory. Pásy představovaly pláště kulových či spíše eliptických ploch se středem u Slunce, přičemž první pás označovaný jako A obepíná Slunce, zatímco poslední pás značený ZZ představuje hranici Sluneční soustavy. Mnoha pásům se ovšem v hantýrce říkalo spíše podle planet, které jím prolétaly, nebo podle označení astronomických objektů či astronomických pásů, takže poslední pás se ZZ zapisoval pouze v záznamech, zcela běžně se mu říkalo Wardenův pás.

Samozřejmě byly pásy důležitější a méně důležité – v těch důležitějších se nacházely planety a jejich měsíce, většinou proměněné na základny Flotily nebo alespoň těžařské kolonie. Být operátorem planetkového pásu, slangově planetákem, bylo samozřejmě obzvláště zodpovědným úkolem, protože takové pásy měly vždy větší a hustší provoz a s tím také spojenou větší dávku problémů a situací vyžadujících zásah operátora. Operátor byl zodpovědný za to, co se v jeho pásu děje, a pomáhal při řešení problémů a nestandardních situací – přiděloval konkrétní práci lodím a posádkám ve svém sektoru.

Proto také panoval značný nepoměr ve velikosti jednotlivých pásů – poslední pás Sluneční soustavy, označovaný jako ZZ, byl v mnohonásobně větší vzdálenosti od Slunce než Pluto a představoval mnohem větší rozlohu než pás Pluta, označovaný jako Z. V těchto pásech „druhého řádu“ už ale bylo jen máloco významného, spíše jen pusto a prázdno, takže i když představovaly obrovský prostor, vystačily s jednou řadou písmen. Desítky operátorů, kteří

směřovali na poradu, reprezentovala službukonající operátory planetových pásů. Sektory se používaly pro další členění pásů – šlo o výseče z kulových ploch dělící pás na jednotlivé kousky číslované 1-99.

Trvalo jen půlminutu, než se všichni shromáždili před holodisplejem, který mezi tím vykresloval data. Tehla pokynul Johanssonovi: „Seznamte nás se situací.“

Johansson začal recitovat: „Dostali jsme zprávu ze Žižkovy letecké základny na Neptunově měsíci Nereid. Zachytili UWB zprávu ze servisního transportéru Bříza 7834, který byl napaden v sektoru 38ZZ, kde právě měnil radiobóje. Podle toho, co vidíte na obrazovce, se transportér připlel k vynořování velkého počtu lodí. Palubní počítač odhadl tento počet na sedm až dvacet tisíc. Transportér byl pronásledován a při pronásledování zničen, posádka ale duchapřítomně stihla odvysílat tuhle poziční zprávu. Díky tomu poměrně přesně víme, co se stalo, a poslední informace o tom, že se odmlčují hraniční bóje jedna za druhou, jsou vysvětleny.“

Operátoři se dívali na holozáznam, který právě přehrával pohledy venkovní kamerou na útočící stíhače. Bezpochyby se jednalo o modifikované stíhače třídy Kairo, nade vši pochybnost nikoliv přátelsky naladěné. Pak stříh – všichni si domysleli, že pout' Břízy vesmírem právě skončila atomovým výbuchem. Zpráva pokračovala mapou, na níž byly žlutě vykresleny radiobóje, které postupně měnily barvu na červenou, jak je nepřítel likvidoval, až se Wardenovým pásem táhla červená stopa mrtvých bójí.

Počítač znovu přehrával poziční záznam a ve spodní části obrazu identifikace lidí ze Žižkovy základny, kteří zprávu schválili.

„Máme někdo pochybnosti?“ zeptal se Tehla. Všichni operátoři mlčeli a dívali se jeden na druhého, snad s nadějí, že ten druhý by mohl přijít na nějakou trhlinku ve zprávě, které si nikdo nevšiml a která ji nade vši pochybnost posune mezi nesmyslné zprávy. Jenže zázrak nenastal. Dokonce ani Johansson se nepokoušel imitovat radistu, který zprávu ze základny odesílal.

„Takže informujeme Wirziga,“ řekl Tehla, ačkoliv stále ještě toto konstatování myslel spíše jako otázku. Nikdo ani nedutal.

Otočil se k holopanelu a požádal počítač o zavolání Wirziga. Na displej okamžitě naskočil Wirzigův avatar, který znuřeným hlasem informoval, že admirál Flotily si nepřeje být vyrušován. Tehla se prstem dotkl svého náramkového komunikátoru, na holopanel okamžitě naskočil široký pruh s nápisem nouzový hovor a avatar poslušně zmizel. Komunikátor na druhé straně linky začal vyzvánět a operátoři ani nedýchali. Wirzig věru neměl rád, když ho někdo otravoval v době, kdy si nepřál být rušen, a svoji nelibost uměl dávat setsakra dobře najevo. Až by se dalo říct, že to dotyčným dal sežrat.

Linka se spojila...

...a na obrazovce se objevil admirál Wirzig v nažehlené uniformě sedící za svým psacím stolem, na pozadí scény

znak Flotily a knihovna. „Doufám, že to bude stát za to,“ konstatoval potichu a poručík Tehla uhnul zrakem do levého horního rohu, kde mu hvězdička jasně dávala najevo, že vidí jen osobního admirálova avatara, jeho podobu a mimiku nahranou do komunikačního modulu právě pro případy, kdy admirál nechce být viděn. Admirál měl samozřejmě možnost si identifikační hvězdičku vypnout, což normální neprivilegovaní zákazníci komunikační sítě nemohli, používal ale tohoto privilegia jen velmi zřídka. Tehla by se byl býval vsadil, že na pozadí zaslechl zvuk šplouchající vody...

„Dobrý den, pane. Máme tu velmi vážné zprávy, omlouvám se, že vás kvůli tomu vyrušuji, ale tohle byste opravdu měl vidět,“ začal Tehla referovat, zatímco prsty po holodispleji přesouval jednotlivé části shrnutí posledních zpráv směrem k Wirzigovi tak, aby admirál mohl sledovat jeho výklad.

„Jedna z lodí zachytila částicový odraz vynořování velkého svazu letadel v sektoru 38ZZ. Máme od ní poziční zprávu. Loď byla během několika minut zničena. Následně jsme začali v příletové stopě ztrácet kontakty na radiobóje, všechny kusé zprávy nasvědčují tomu, že jsou systematicky likvidovány,“ interpretoval Tehla poslední hlášení. Jako příletová stopa byla označována nejefektivnější dráha pro pohyb lodi směrem k centru Sluneční soustavy a ztrácení kontaktů s radiobójemi v ní mohlo znamenat jediné: postupující letecký svaz před sebe vyslal průzkumníky likvidující radiobóje, což mělo zabránit informaci o přesné velikosti svazu. Tehla si uvědomoval, že